

nen. Jeg har troet, at det netop vilde være til Fremme, til Held for Sagens Ordning, naar det gjentagne Gange blev sagt i Loven, at Commissionen ikke kan gaae videre end til enten at kjende, at Udmarksjorden skal være Communiens Eiendom, eller, hvis den mener at maatte tage Hensyn til de private Krav som særligt begrundede, til at kjende alle faste Beboere for at være berettigede til at have Andeel i Udmarksjorderne, Alt i Overensstemmelse med Højesteretsdommen, idet det, hvad jeg allerede før tillod mig at hentyde til, ikke turde være aldeles urimeligt, at de paagjældende Beboere, fra hvis Side der væsentligt kan ventes at blive reist Strid i denne Sag, naar de blive gjorte opmærksomme paa, at de ved at fremkalde en saadan Strid ikke kunne vente noget bedre Resultat for deres Bedkommende end det, at de maae dele Jorderne med samtlige faste Beboere, maaskee ville være mere tilbøjelige til en mindelig Overenskomst paa den Maade, som fra alle Sider anses for at være ønskelig. Hvad jeg saaledes har tilfiget at naae ved at sætte disse Instructioner, om jeg maa kalde dem saa, ind i Forslaget, vil dog maaskee allerede, i alt Fald tildeels, være naaet derved, at Opmærksomheden ved Forhandlingen her i Salen er bleven henledet paa disse Punkter, og navnlig, naar det ifølge den høitærede Ministers Udtalelser maatte vise sig, at han ikke er imod disse to Dele af Forslaget, fordi han overhovedet er mod den Tanke, der har ledet mig til at indsætte dem deri. Jeg skal derfor for mit Bedkommende ikke have Noget imod, at de ved en særstilt Afstemning gaae ud deraf. Yderligere skal jeg tillade mig paa det Bedste at anbefale Endringsforslaget til det høie Thing, thi jeg troer virkelig, at det, efter Alt, hvad der er passeret, anviser en Udvei til at komme ud af Sagen paa en nogenlunde hurtig Maade og til en saadan Ordning, der ikke træder de enkelte private Rettigheder, imod hvilke der er Anledning til at være velvillig stemt, for nær.

Tscherning: Jeg har været Medforslagsstiller til det Forslag, som nu er blevet omtalt, og det ikke alene for at give det Anledning til at komme frem, men ogsaa fordi jeg i det Væ-

sentlige tiltræder det; men jeg havde allerede, førend jeg lærte dette Forslag at kjende, indgivet mine Endringsforslag, og jeg har desuden endnu den Overthyding, at de gaae en lettere, simplere Wei, der ligger Lovforslaget endnu nærmere. Jeg skal derfor tillade mig den Frihed at udvikle dem. Mine Endringsforslag bestaae i det Hele af 3 forskjellige Classer. Den ene, hvortil høre Nr. 2, 5 og 6, gaaer løs paa at sikke mod den Feil ved Loven, at den ikke haandhæver de forskjellige Krav i denne Anledning, som kunne gjøres, i deres fulde Udstrækning. Forslagene under Nr. 3 og 8 gaae løs paa at fastholde de særlige Myndigheder og ikke centralisere, hvor det ikke er nødvendigt, ikke sætte Sognene under Tilsyn af Indrengsministeren, hvor en Amtmand kan staae og efter min Mening bør staae imellem. Den 3die Klasse af Endringsforslag gaaer ud paa ikke at paalægge en Commune et Foretagende, hvis Udbytte den ikke i dette Dødblik kan kjende, og som den maaskee slet ikke vil kunne gaae ind paa, naar den nærmere overveier det; det er den hele Pligt, som paalægges om Skovplantning. Hvad nu den første Klasse af Endringsforslag angaaer, saa er det min Overthyding, at den fører hurtigere til Maalet og ligger Loven nærmere, og jeg skal sige, hvorfor. Det ærede Medlem, som talte sidst, har ganske rigtigt gjort opmærksom paa, at § 1 og § 2 i Loven i Grunden indeholde to ganske forskellige Principer. § 1 giver alle Eiendomme til Kommunen, og § 2 siger, at $\frac{3}{4}$ af Communiens Indbyggere kunne sige, at Kommunen ikke skal have dem. Enten høre de Kommunen til, eller de høre disse Indbyggere til. Høre de Kommunen til, kan man ikke overlade det til de $\frac{3}{4}$ Indbyggere at afgjøre det Spørgsmaal, og høre de Indbyggerne til, kan man ikke opstille som Princip, at de høre Kommunen til. Jeg har ladet dette staae urørt, idet jeg har betragtet § 2 som i Grunden afgjørende, at § 1 er overflødig, og at den kun kommer til at staae som en Slutningsparagraf, der siger: Skulde Communiens Indbyggere, de Berettigede, de, der i Virkeligheden eie Jorden, ikke kunne enes om at bruge den, skal den som Tjenestejord henlægges under communal Bestyrelse og da benyttes efter visse Regler. Gaaende ud fra,